

MISCHA MAISKY, PIER CARLO ORIZIO I ZAGREBAČKA
FILHARMONIJA PRVI ZASVIRALI NA IGRAMA

Prvi koncert – na Lokrumu

Mischa Maisky na prvom koncertu ovogodišnjih Dubrovačkih ljetnih igara

Snimio Grgo Jelavić

Već nekoliko sezona prvi se koncert Dubrovačkih ljetnih igara održava ispred crkve sv. Vlaha, pa možemo govoriti o tradiciji koja osim festivalske publike privuče i slučajne prolaznike. Doduše, znamo da prostor iza Orlandova stupa akustički ne odgovara glazbenim izvedbama uza sav napor boljeg ili lošijeg ozvučenja. No impresivna je to slika s pročeljem crkve u pozadini i velebnog izvođačkog tijela okružena tribinama s brojnom publikom. Ipak, datumi polufinalnih i finalnih utakmica Svjetskoga nogometnog prvenstva doveli su u pitanje ustaljeni početak jer su prostor ispred crkve i sve gradske ulice zauzeli navijači. Jasno je da su Igre raspored na vrijeme trebale podrediti sportskom spektaklu. Recital Ivana Krpana planiran za petu festivalsku, a ujedno finalnu nogometnu večer, imao je sreću jer je za njega pronađen novi datum. Nažalost, prvi se koncert ipak morao odseliti iz Grada, a Igre su našle rješenje u otoku Lokrumu. I termin početka pomaknut je za sat vremena. Da se tvrđava Revelin kojim slučajem koristi za kulturna događanja, Dubrovnik bi imao koncertnu dvoranu i alternativni prostor u slučaju lošeg vremena ili neke druge više sile.

Tako su 11. srpnja mirni i u svako doba dana privlačni otok Lokrum posjetili članovi Zagrebačke filharmonije, dirigent Pier Carlo Orizio i violončelist Mischa Maisky. I festivalska publika, koju je preklapanje s utakmicom ipak znatno prorijedilo unatoč odličnu programu i izvođačima.

Koncert je održan na igralištu okruženu vebnim stablima, a noć je bila tiha i bez vjetera. Izlazak članova Zagrebačke filharmonije izazvao je dugotrajan pljesak. A kako i ne bi, kad su to dugogodišnji prijatelji Igara što svakim nastupom oplemene cjelokupni program! Slijedilo je uobičajeno štimanje, pa muk, pa diskretno štimanje. I čekanje na završetak utakmice. A potom ovacije s objiju strana podija! I onda je došao dirigent Orizio. Večer s djelima slavenskih skladatelja započela je *Simfonijskim kolum* Jakova Gotovca i za pohvalu je da se na Igrama čuju i hrvatska imena. No loša akustika otvorenog i improviziranog koncertnog prostora uzela je svoj danak. Uza sve mikrofone, ipak se nije postigla kompaktnost u zvuku pa je rascjepkanost među dionicama onemogućila dojam cjeline. Isto je doživjela i izvedba Smetanine simfonijske pjesme *Vltava* iz ciklusa *Moja domovina*. Doduše, nismo baš osjetili ni da dirigent posebno poticajno djeluje na Filharmoniju.

Na kraju koncerta bez stanke čuli smo Mischu Maiskog, čijeg se majstorstva dubrovačka publika nauživala u dvanaest godina trajanja festivala komorne glazbe Julian Rachlin i prijatelji. Uz Rachlina i Itamara Golana, Maisky je činio čudesni trolist i jezgru Festivala, koji je, iz večeri u večer, nudio rijetko izvođenu literaturu u često netipičnim komornim sastavima. A za otvaranje ovogodišnjega glazbenog programa odabran je Dvořákov *Koncert za violončelo i orkestar u h-molu, op.104*. Maisky je svoju dionicu vodio suvereno i muzikalno, premda smo na trenutke svjedočili kako ni njemu ne odgovaraju šokovi promjene prostora i vremena pa su neke pasaže djelovale donekle prigušeno. Ipak, podijem je dominirao solistov moćni stav i pjevnost njegova instrumenta.

A i glazbeni dodatak, *Nokturno* Čajkovskog, kao i čitava večer, ostao je u slavenskom duhu. Činilo se da glazba ilustrira baš tu spokojnu noć na Lokrumu, u kojoj je, malo dalje na kopnu, sav ostali svijet gromoglasno slavio pobjedu Hrvatske.

SANJA DRAŽIĆ

Otvor feste

Otvaranje Igara nije samo „otvor feste“, jer ima veće odlike i prvi je festivalski sadržaj o kojemu se u Gradu govori, komentira pa ima i veću težinu od sama otvaranja, biva simbol odnosa Igara i publike. Scenarij i režiju ove godine potpisuje Saša Božić, pomoćnik intendantice za dramu. Uvelike je baziran na predstavi *Skup: igre* iz 2012, prisjećajući se onoga što su Igre i Grad nekad bile. Nakon tradicionalnog „Neka uđu“ ne ulaze glumci, nego građani, što je točno zapaženo i odlično dramaturški iskorišteno, jer su stvarni građani zaista postali glumci u kulisi za iznajmljivanje, osobito oni koji nose sjećanja na neki drukčiji Grad-teatar. Kazalištu je, pa i Gradu-teatru, potrebna živa publika; živi stanovnici. samo treba znati naći pravi umjetnički i organizacijski put. Ako se bude radilo sa srcem, ima nade za uspjeh. „Jer tko srce dava, svega sebe dava.“

MILJENKO JELAČA